
Z CIZÍCH ARMÁD

SYSTÉM DOPLŇOVÁNÍ OZBROJENÝCH SIL ČLENSKÝCH STÁTŮ SEVEROATLANTICKÉHO PAKTU

Článek dává ucelený obraz o způsobu povolávání, doplňování a přípravy vojáků (branců) pro polní útvary a jednotky ozbrojených sil států Severoatlantického paktu.

Ukazuje, jak uvedené státy řeší otázku zvyšování bojové pohotovosti svých armád se zřetelem na předpokládané použití ZHN, jak se projevují tendence k vytváření „profesionálních armád“ a jaké důsledky z toho vyplývají.

*

Strategické plány Severoatlantického paktu jsou zaměřeny na přípravu války proti Sovětskému svazu a ostatním zemím tábora míru. Otázky charakteru zahájení války jsou předmětem častých jednání vedoucích činitelů a úvah vojenských odborníků.

Vojenští teoretikové kapitalistických států se shodují v názoru, že válka bude zahájena s překvapením za hromadného použití jaderných zbraní s cílem dosáhnout rozhodujících výsledků již v počátečním období. K dosažení strategického překvapení je odmítáno předchozí mobilizační rozvinutí a připouští se jen možnost skrytého povolání částí nejmladších ročníků záloh nebo specialistů pod záminkou přecvičení. Počáteční operace mají být tudíž zahájeny silami a prostředky, které jsou již v míru na válčišti.

Ke splnění těchto cílů je zaměřena výstavba a příprava ozbrojených sil. Velení Severoatlantického paktu chce vybudovat již v současné době vysoce pohyblivé síly velké palebné mohutnosti, schopné kdykoli zahájit a provádět operace velkého rozsahu. Jednotlivým členským státům ukládá zavedení takových systémů doplňování svých ozbrojených sil, které jim umožní udržovat během celého roku nepřetržitou bojovou pohotovost vojsk a nedopustí jejich oslabení při odchodu starších ročníků do zálohy. Kromě toho ukládá, aby intensivně a náročně byla procvičována vojska v provádění cvičných poplachů podle vydaných společných instrukcí a stále byly zlepšovány přípravy pro zahájení bojové činnosti.

Cílem této práce není rozvíjení celé šíře složitých otázek bojové pohotovosti, a omezí se proto pouze na objasnění systémů doplňování pravidelných sil a způsobu procvičování záloh.

Podle cizího odborného tisku je ve všech členských státech Severoatlantického paktu (kromě Kanady a Islandu) zavedena všeobecná branná povinnost ukládající základní vojenskou službu, jejíž délka je ovlivněna dosaženým stupněm výstavby nebo hospodářskými možnostmi zemí. I když otázka rozsahu základní vojenské služby je předmětem konferencí vedoucích orgánů Severoatlantického paktu, nepodařilo se ji dosud zástupcům americko-britského bloku ujednotit (schéma 1). Přesto zůstává skutečností, že všechny členské státy jsou zapojeny do plánu společných příprav na válku.

Při rozboru systému doplňování pravidelných sil je účelné se omezit pouze na vedoucí členské státy Severoatlantického paktu — Spojené státy

americké, Velkou Británií, Francií a Itálií. Západoněmecká spolková armáda tu není zatím brána v úvahu, protože je dosud ve výstavbě; přesto však i u ní se vyskytují obdobné prvky doplňování.

Podle názoru vojenských odborníků kapitalistických států je základní podmínkou udržování stále vojenské pohotovosti pravidelných sil povolání branců do vojenské služby v několika nástupních termínech.

	Délka základní vojenské služby v měsících																							
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
Spojené státy americké																								
Velká Británie																								
Francie																								
Německá spolková rep.																								
Itálie																								
Belgie																								
Holandsko																								
Dánsko																								
Norsko																								
Portugalsko																								
Řecko																								
Turecko																								

Schéma 1. Délky základní vojenské služby členských států Severoatlantického paktu

Ve sledovaných armádách jsou zavedeny tyto nástupní termíny: v amerických ozbrojených silách měsíční, v britských čtrnáctidenní, ve francouzských a italských čtyřměsíční. Rovněž v západoněmecké armádě jsou zavedeny tříměsíční nástupní termíny.

Podle hodnocení vojenských odborníků kapitalistických států rozložení celého odvodního ročníku do několika částí nastupujících vojenskou službu ve více termínech způsobuje, že nástup i odchod vojenských osob neovlivní připravenost vojsk.

Dalším důležitým opatřením sledujícím udržování stále pohotovosti pravidelných sil je způsob výcviku nováčků. Ve všech uvažovaných armádách nastupují branci základní vojenskou službu ve výcvikových střediscích a teprve po skončení základního výcviku jsou přidělováni k bojovým svazkům a útvarům.

Ve Spojených státech amerických nastupují všichni branci pozemních sil do výcvikových středisek, v nichž prodělávají osmítýdenní základní výcvik jednotlivce (Basic Combat Training). Program výcviku je pro všechny stejný bez ohledu na jejich budoucí zařazení. Během této doby je prováděn výběr osob podle prokázaných schopností a podle předběžné odborné přípravenosti. Další jejich příprava pokračuje ve výcvikových střediscích druhů vojsk (Advanced Individual Training — např. pěších jednotek ve Fort Benning, vzdušných výsadkových jednotek ve Fort Bragg, dělostřeleckých jednotek ve Fort Sill, tankových jednotek ve Fort Knox apod.), kde jsou během dalších osmi týdnů školeni podle předpokládaného zařazení. Po šestnáctitýdenním výcviku je vojenská osoba základní služby považována za dostatečně vycvičenou pro službu u bojového svazku.

Americké velení provádí v poslední době další opatření k zvýšení bojové pohotovosti svých svazků v západním Německu. Místo doplňků složených z mužstva ze šestnáctitýdenním výcvikem odesílá skupiny vojenských osob základní služby s dalším výcvikem u bojových svazků umístěných ve Spojených státech amerických. Tyto doplňky mohou plně nahradit osoby odcházející do zálohy, takže výcvik může být prováděn bez narušení.

Ve Velké Británii je zavedena čtrnáctidenní výběrová doba zv. „Selection Period“, určená k zjištění schopností nováčka, po níž je teprve rozhodnuto o jeho zařazení. V dalších osmi týdnech základního výcviku je prováděn zdokonalovací výcvik u výcvikových útvarů jednotlivých druhů vojsk a služeb. Po uplynutí této doby jsou vojenské osoby základní služby odesílány k bojovým útvarům, u nichž pokračují v dalším výcviku. Mužstvo určené pro službu na Středním a Dálném východě je ještě cvičeno pro bojovou činnost ve speciálních podmínkách.

Príslušníci druhů vojsk prodělávají u výcvikových útvarů osmítýdenní speciální výcvik řidičů, radistů, střelců, mechaniků apod. a ve zkrácené době výcvik v příbuzných oborech. Školení obsluh zvláště složitých přístrojů a zařízení je úměrně prodlužováno. Takto vycvičené vojenské osoby základní služby jsou přidělovány k bojovým útvarům, u kterých plní úkoly podle své specialisace.

Ve Francii je výcvik ovlivněn náročnými požadavky vedení války proti alžírskému lidu. Nováčci určení pro svazky v západním Německu a v metropoli nastupují základní vojenskou službu ve výcvikových střediscích, ostatní (převážná část) u výcvikových útvarů nebo mobalisačních a doplňovacích útvarů v metropoli. V oblastních výcvikových střediscích jsou nováčci cvičeni po dobu čtyř měsíců; z této doby připadá šest týdnů na výcvik jednotlivce, zbytek (10 týdnů) na výcvik v družstvu a četě. V ostatních výcvikových střediscích připravujících vojenské osoby pro službu v Severní Africe je příprava rozšířena o tzv. „nomadisační výcvik“, jehož cílem je přivyknout jednotky speciálním podmínkám bojů v Severní Africe. Současné požadavky koloniální války vyžadují, aby hlavní úsilí bylo soustředěno na výcvik pěchoty. Teprve po likvidaci hnutí alžírského lidu má být výcvik rovněž specialisován.

V italské armádě nastupují nováčci základní službu rovněž ve výcvikových střediscích (CAR) na dobu čtyř měsíců. První měsíc je výcvik pro všechny nováčky jednotný. Po této době jsou nováčci cvičeni podle předpokládaného zařazení. Čtyřměsíční výcvik je považován za dostatečný pro plnění povinností základní vojenské služby u útvarů.

V západoněmecké armádě, která je dosud ve výstavbě, je plánován šestiměsíční vojenský výcvik společný pro všechny příslušníky spolkové armády. Tato doba má zahrnovat tříměsíční všeobecný základní výcvik jednotný pro všechny druhy vojsk a tříměsíční speciální základní výcvik prováděný ve speciálních školách pro nováčky. Cílem speciálního výcviku má být seznámit nováčky s bojovou technikou a se základními taktickými zásadami jednotlivých druhů vojsk.

Ve zbývajících šesti měsících základní vojenské služby má mužstvo provádět u bojových útvarů tzv. „zdokonalovací výcvik“ (Vollausbildung), jehož podstatnou část má tvořit taktický výcvik družstva, čtyři a rot, výcvik obsluh zbraní a osádek bojových vozidel. Během výcviku jsou prováděny ostré polní střelby ve výcvikových prostorech a několikadenní podzimní nebo zimní cvičení nebo manévry na stupni bojových skupení, divise anebo armádního sboru.

Přehled jednotlivých systémů doplňování uvažovaných armád je uveden v diagramu 2.

	Základní vojenská služba v měsících																							
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
Spojené státy americké	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
V. Británie	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
Francie	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■
Itálie	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■	■

Legenda: ■ výcvik jednotlivce a speciální u výcvikových útvarů
 □ výcvik u bojových útvarů

Schéma 2. Systémy doplňování a výcviku nováčků v armádě Spojených států amerických, Velké Británie, Francie a Itálie

Z rozboru jednotlivých systémů doplňování vyplývá, že převážná většina členských států Severoatlantického paktu udržuje své síly na vysokém stupni bojové pohotovosti. Přidělování částí doplňků odvodních ročníků bojovým svazkům po dokončení základního výcviku ve výcvikových střediscích zabezpečuje stálou vysokou pohotovost, takže se neprojevují citelné výkyvy při odchodu staršího ročníku do zálohy.

V posledních letech však velení Severoatlantického paktu vyžaduje, aby všechny členské státy podstatně zvýšily počty vojenských osob z povolání a dobrovolníků s dlouhodobými závazky a odůvodňuje tento požadavek tím, že stále složitější bojová technika klade mnohem vyšší nároky na obsluhu než dříve. Zvláště u vojenských vzdušných sil je dvouletá vojenská služba považována za naprosto nepostačující k vycvičení létajícího personálu a obsluh složitých pomocných zařízení. Požadavek na získání vojenských osob z povolání a dobrovolníků s dlouhodobými závazky je zdůvod-

ňován skutečností, že voják při dosažení vyhovující odbornosti odchází do zálohy, což značně snižuje celkovou bojovou pohotovost ozbrojených sil.

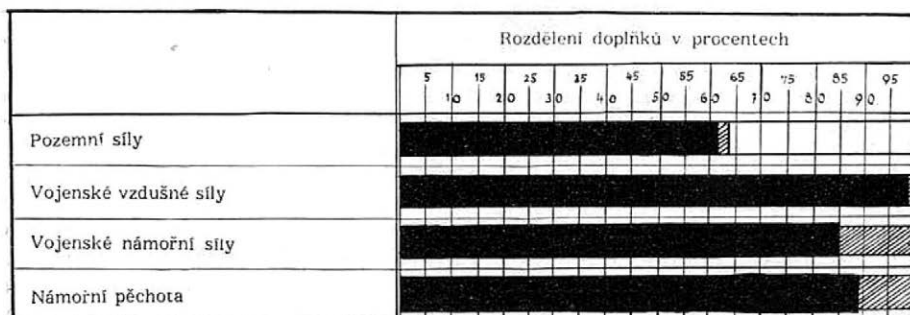
Tento stav se zvláště výrazně projevuje ve složení měsíčních doplňků amerických sil. Např. k 1. 7. 1958 bylo přiděleno pravidelným silám k doplnění počtu 74 285 osob, které byly rozděleny takto:

	Celkové počty		Z nich přiděleno							
			poz. silám		vzd. silám		nám. silám		nám. pěch.	
	osob	%	osob	%	osob	%	osob	%	osob	%
Odvedenci podle br. zák. „Selective Service“ na 24 měsíců	10 690	14	10 690	36	—	—	—	—	—	—
Odvedenci podle br. zák. na 6 měsíců	4 636	6	626	2	102	1	3 098	15	810	11
Noví dobrovolníci	36 894	50	10 304	34	8 489	52	13 231	62	4870	70
Dobrovolníci s prodlouženými závazky	22 065	30	8 398	28	7 633	47	4 735	23	1299	19
Celkem	74 285	100	30 018	100	16 224	100	21 064	100	6979	100

Z rozboru vyplývá, že nováčci odvedení podle branného zákona „Selective Service“ do 24měsíční základní vojenské služby nastupují výhradně k pozemním silám. Dobrovolníci byli k tomuto dni přiděleni:

k pozemním silám 18 702 osob, tj. 62 %,
 k vojenským vzdušným silám . . . 16 122 osob, tj. 99 %,
 k vojenským námořním silám . . . 17 966 osob, tj. 85 %,
 k námořní pěchotě 6 169 osob, tj. 89 %.

Schéma 3. Graficky znázorněno — byly doplňky k 1. 7. 1958 rozděleny takto:

Legenda: dobrovolníci
 zákl. voj. služba — 6 měs.
 zákl. voj. služba — 24 měs.

Složení doplňků potvrzuje, že americké vojenské vzdušné síly jsou složeny výhradně z dobrovolníků s dlouhodobými závazky, což umožňuje udržovat vysokou připravenost létajícího a technického personálu. Tento stav je jednou z hlavních příčin nejvyšší bojové připravenosti amerického letectva ze spojeneckých vojenských vzdušných sil Severoatlantického paktu.

Rovněž v britské armádě je prosazován požadavek vytvoření „profesionální“ armády složené výhradně z vojenských osob z povolání. Britské velení provádí široký nábor dobrovolníků se zvláště dlouhodobými závazky. Požaduje, aby závazek nebyl kratší než 12 let, přičemž část může být splněna i v záloze*). U žen se vyžaduje závazek nejméně čtyřletý s možností dalšího prodlužování. Po 22leté službě má vojenská osoba z povolání nárok na důchodové zabezpečení. Přesto, že se přihlašuje do vojenské služby velký počet dobrovolníků (k pozemním silám průměrně ročně asi 30 000, k vojenským vzdušným silám asi 75 000 a k vojenským námořním silám průměrně asi 8000 osob), nestačí krýt potřebu ozbrojených sil. Britské velení však předpokládá, že se podaří zvýšit nábor tak, aby do r. 1962 mohly být ozbrojené síly složeny výhradně z vojenských osob z povolání.

Ve Francii a v Itálii jsou pravidelné síly doplňovány převážně nováčky odvedenými podle branného zákona o všeobecné branné povinnosti. Je však věnována velká péče náboru dělesloužících po splnění základní vojenské služby. Těmto osobám se poskytuje dobré materiální zabezpečení a po dlouholeté službě i důchod. Náboru napomáhá i stále se prohlubující krize a obava před nezaměstnaností po návratu z vojenské služby. Tito dělesloužící mají nejvíce odborných zkušeností a tvoří hlavní část instruktorů při výcviku. Ve francouzské armádě jsou koloniální, zejména severoafrické jednotky složeny převážně z těchto dělesloužících.

V současné době plánuje i belgické velení doplnění 1. armádního sboru, vyčleněného pro spojenecké síly Severoatlantického paktu, výhradně vojenskými osobami z povolání. Za tím účelem provedlo široký nábor a zvýšilo dosavadní počet vojenských osob z povolání ze 17 000 na 26 000 osob. Zbývajících 11 000 dobrovolníků má být získáno z vojenských osob odcházejících po splnění základní služby do zálohy. Úspěšný nábor je usnadněn jednak dobrým hmotným zabezpečením a zejména zhoršující se hospodářskou situací, která v důsledku uskutečňování společného evropského trhu nemá vyhlídky na zlepšení.

Z uvedeného rozboru vyplývá, že velení Severoatlantického paktu se snaží vytvořit spojenecké síly, vyčleněné jednotlivými členskými státy, převážně z vojenských osob z povolání, což má velký vliv nejen na neustálou pohotovost, ale i na vysokou odbornou připravenost. Poměrně malé doplňky vojenských osob základní služby přicházejících v krátkých časových intervalech prakticky nenarušují celkovou činnost útvarů a jednotek. Proto se v plánech bojové přípravy těchto armád neprojevují tak zřetelně jednotlivé stupně výcviku (např. jednotlivce, družstva, čety apod.) a pouze se dělí na letní a zimní. V letním období jsou vojska převážně soustředěna ve výcvikových táborech, zatím co v zimních měsících jsou v posádkách.

U spojeneckých pozemních vojsk v západním Německu je výcvik až do

*) Zálohy 1. věkové třídy tvoří „pravidelná záloha“ složená pouze z dobrovolníků se závazky 4 až 7 let a „teritoriální armáda“, resp. „pohotovostní záloha“, do nichž jsou převáděny vojenské osoby po splnění základní vojenské služby za dobu 3½ roku. Po splnění této doby jsou záložníci převáděni do všeobecné zálohy na dobu dalších pěti let.

stupně armádního sboru prováděn v rámci jednotlivých armád a společná spojenecká cvičení jsou organizována na stupni armád a skupin armád.

Tato společná cvičení jsou v posledních letech zaměřena na vedení operací v počátečním období války, při nichž je předpokládáno rozvinutí prvních operací silami a prostředky umístěnými na válčišti. K zesílení útočících sil velení Severoatlantického paktu předpokládá rychlé mobilisační rozvinutí záloh a jejich zasazení do boje. To však vyžaduje, aby nově postavené svazky nepotřebovaly dlouhý doplňující výcvik, ale byly co nejdříve schopny zahájit boj i ve složitých podmínkách počátečního období války.

Při dřívější praxi přecvičování záložníků na krátkodobých cvičeních v dlouhých časových intervalech nebylo je možno plně vycvičit v používání nové složité bojové techniky. V důsledku toho by jednotka, postavená v mobilisaci ze záložníků, vyžadovala poměrně dlouhého a náročného výcviku před zasazením do boje.

Proto velení Severoatlantického paktu požaduje od členských států, aby zavedly nové systémy složení a přecvičování záloh, umožňující udržovat aspoň v nejbližších letech po propuštění ze základní vojenské služby vysokou připravenost záložníků pro plnění úkolů za složitých podmínek soudobého boje.

Za nejvýhodnější je považován americký a britský systém doplňování. V obou armádách jsou vojenské osoby převáděny po splnění základní vojenské služby pouze na několik let do pohotovostních záloh, v nichž jsou povinny zúčastňovat se pravidelných cvičení po svém občanském zaměstnání a jednou ročně souvislého soustředění ve výcvikovém prostoru. Tito záložníci mají trvale přidělen výstroj a v mobilisaci nastupují službu u svého útvaru v místě bydliště. Proto může takový útvar dosáhnout bojové pohotovosti v poměrně krátké době.

Ve Spojených státech amerických jsou podle zákona tři druhy věkových tříd záloh, odstupňovaných podle předpokládaného mobilisačního rozvinutí. Nejpočetnější jsou první „pohotovostní zálohy“ (Ready Reserve); jejich rychlou použitelnost usnadňuje trvalé zařazení záložníků do svazků a útvarů, u nichž prodělávají pravidelný výcvik.

Pohotovostní zálohy tvoří Národní garda pozemních a vojenských vzdušných sil a Organizovaná záloha pozemních, vojenských vzdušných a vojenských námořních sil, námořní pěchoty a pobřežní stráže.

Národní garda (National Guard) je složena z dobrovolníků, kteří do ní vstupují před 18½ rokem, přičemž se zavazují ke službě do 28 let a část vojenských osob po splnění základní vojenské služby (osoby, které splnily 24měsíční základní službu, na dobu 3 let; osoby se zkráceným šestiměsíčním výcvikem na dobu 9½ roku, včetně základní služby). Po dobu zařazení v Národní gardě je každý záložník povinen podrobit se pravidelným cvičením v rozsahu 2 až 4 hodin týdně a zúčastňovat se letních soustředění v trvání 15 dnů.

„Organisovanou zálohu“ (Reserve) tvoří pouze osoby, které splnily základní vojenskou službu. Tyto osoby jsou zařazeny rovněž již v míru v útvech složených jako pravidelné síly a zúčastňují se cvičení ve stejném rozsahu jako u Národních gard.

Druhou věkovou třídou záloh tvoří „všeobecná záloha“ (Standby Reserve), do níž jsou převáděni záložníci po splnění zákonem stanovené doby

pro pohotovostní zálohy. Všeobecná záloha není organizována do svazků a útvarů a její příslušníci neprovádějí žádný výcvik. Jsou určeni k doplnění aktivních a záložních svazků nebo k postavení nových. V mobilisaci rozhodují orgány výběrové služby „Selective Service“ o zařazení záložníků do vojenské služby nebo o ponechání v národním hospodářství. Zákon nestanoví délku zařazení ve všeobecné záloze. Předpokládá se zařazení do 32 roků.

Třetí záloha (Retired Reserve) je poslední mobilizační věkovou třídou záloh. Jsou do ní převáděny osoby, na které se nevztahuje povinnost ve všeobecné záloze, příslušníci Národní gardy po 28 letech nebo osoby, které splnily šestiměsíční základní vojenskou službu a výcvik v Národní gardě anebo „organizované záloze“ v trvání 9 roků. Tito záložníci mohou být povoláni do aktivní služby, nestačí-li pohotovostní a všeobecná záloha k vytvoření dostatečně silných ozbrojených sil. Předpokládá se, že věková hranice pro povolání do aktivní služby nepřesáhne 45 roků.

Ve Velké Británii tvoří první věkovou třídu záloh pravidelná záloha, teritoriální armáda a pohotovostní záloha a druhou věkovou třídu všeobecná záloha.

Pravidelná záloha (Regular Reserve) je složena pouze z dobrovolníků se závazky 4 až 7 let. Tyto osoby mají civilní zaměstnání a zúčastňují se po večerech cvičení v celkové délce 20 výcvikových dnů nebo souvislého 12denního cvičení ročně. Dostávají peněžitou odměnu; mohou být však kdykoli povoláni k okamžitému nástupu aktivní služby.

Hlavní kategorií záloh tvoří teritoriální armáda (Territorial Army), do které jsou převáděny vojenské osoby po splnění základní služby na dobu 3½ roku. Tito záložníci musí splnit výcvik v celkové hodnotě 60 dnů, z nichž 15 dnů připadá na souvislé cvičení ve výcvikovém táboře.

Doplňující složkou teritoriální armády je pohotovostní záloha (Army Emergency Reserve), do níž jsou zařazováni technici a techničtí specialisté na stejnou dobu jako ostatní záložníci do teritoriální armády. Příslušníci pohotovostní zálohy budou v mobilisaci přidělováni k technickým jednotkám teritoriální armády.

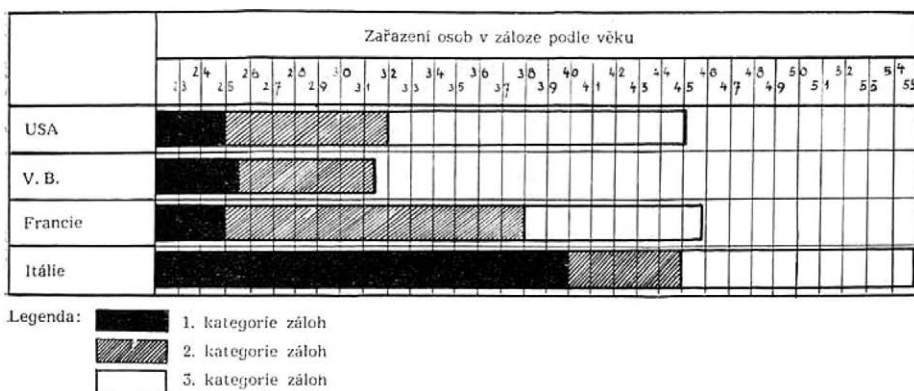
Po uplynutí doby stanovené pro první kategorii záloh jsou záložníci převáděni na dalších pět let do všeobecné zálohy (Army General Reserve).

Ze struktury záloh armád Spojených států amerických a Velké Británie vyplývá, že první kategorie umožňuje udržování vysoké pohotovosti.

Ve francouzské armádě jsou tři věkové třídy záloh. První stupeň složený ze tří nejmladších ročníků tvoří tzv. „disponibilitu“. Příslušníci disponibility mohou být povoláni k výkonu služby vládním výnosem, bez souhlasu Národního shromáždění. Ve druhé věkové třídě zv. „první záloha“ jsou záložníci 16 let a v poslední, „druhé záloze“, dalších 7½ roku. Záložníci jsou v této době povoláváni na cvičení.

V italské armádě jsou příslušníci mužstva po splnění základní vojenské služby převáděni do „první zálohy“, v níž zůstávají do 40 roků. Po dosažení tohoto věku jsou převáděni do „druhé zálohy“, v níž jsou do 45 let a konečně do „třetí zálohy“, v níž jsou do 55 let. Osoby starší jsou zproštěny branné povinnosti. Poddůstojníci jsou zařazováni po splnění základní vojenské služby podle klasifikace do dvou kategorií. Poddůstojníci 1. kategorie jsou vedeni v evidenci do 60 let. Ve válce se však vztahuje na ně branná povinnost bez ohledu na věk.

Grafické znázornění systému záloh uvažovaných armád je uvedeno na schématu 4.

4. Grafické znázornění systému záloh

Z á v ě r

Celková struktura pravidelných sil a systém jejich doplňování a výcviku jsou výrazem strategické koncepce velení Severoatlantického paktu na válku, jejíž zahájení se předpokládá silami a prostředky umístěnými již v míru na válčišti. Proto velení Severoatlantického paktu vyžaduje udržování vysoké pohotovosti vojsk, schopných kdykoli zahájit a vést počáteční operace velkého rozsahu.

Systém doplňování svazků nováčky, nastupujícími v několika nástupních termínech do výcvikových prostorů, nezatěžuje útvarů výcvikem jednotlivce, takže vojska mohou procvičovat během celého roku jednotlivé druhy boje na různých stupních a v různých povětrnostních podmínkách. Tento systém zabezpečuje stálou pohotovost svazků, neboť do zálohy neodchází po splnění základní služby celý ročník mužstva, ale jen poměrně malé části.

Velení Severoatlantického paktu se snaží odstranit i tento nedostatek a vyžaduje, aby členské státy doplnily vyčleněné svazky výhradně vojenskými osobami z povolání a děsloužícími s dlouhodobými závazky. Tato praxe je důsledně prováděna v amerických vojenských vzdušných silách, jejichž létající personál a obsluhy složitých měřících a naváděcích přístrojů tvoří výhradně vojenské osoby z povolání.

Přes tyto skutečnosti požaduje velení Severoatlantického paktu, aby členské státy udržovaly též vysokou bojovou pohotovost nejmladších ročníků záloh schopných plnit při mobilizačním rozvinutí v nejkratší době bojové úkoly ve složitých podmínkách počátečního období války. Za nejvhodnější je považován americký a britský systém vyžadující soustavný výcvik záložníků s nejnovější bojovou technikou.

Při rozboru požadavku velení Severoatlantického paktu na vytvoření „profesionální“ armády, jejíž význam vyvěrá z celkového názoru na charakter počátečního období války, docházíme k rozporu s úlohou záloh,

která je jim v příští válce přisuzována. Všechny způsoby výcviku záloh nemohou nahradit soustavný výcvik základní vojenské služby, i když se velení armád všemožně snaží jejich bojovou přípravu co nejvíce přiblížit výcviku pravidelných sil. Z toho vyplývá, že při systému „profesionální“ armády musí zákonitě zaostávat zálohy.

Při podrobném studiu celé prosazované struktury vyplývá, že má být postupně přijat americký systém složení a doplňování pravidelných sil a záloh, což potvrzuje, že Severoatlantický pakt je nástrojem Spojených států, které usměrňují jeho vývoj od samého založení k využití celé základny všech členských států pro své agresivní cíle.